

KONCZEK JÓZSEF
Karé Magdolna

*vadludak húzzák az eget
viszik viszik csontfésűdet*

*Húztad hajnaltól a kapát
befogott semmi az igát*

*Gyermekkorom boszorkánya
vadludaknak királylánya*

*Húzza a harang a delet
húzta az ág életedet*

*ásók kapák forgolódnak
nincsen nyugtod birtokodban*

*Dél van éj van görnyed a hold
sarlós hátad földig hajol*

*De ez a föld ami kicsi
élet terem visszaveszi*

*Új időt kezd tejes búzát
talán nem is emlékszik rád*

*A te sorsod örök börtön
te már többet nem dörömbölsz*

*csak a hajad nő ki onnan
fésült fűben fűsorokban*

Nagyanyám lakodalma

*Megforgattak pörögj csapkodj
rádadták a nagyharangot*

*ásó kapa kantározott
két nagy tükör megpofozott*

*sétáltattak körbe-körbe
szelet szedtek a kötődbe*

*vezettek a magas házba
hasig fölvert virágrágya*

*kötöttek a tűzhely elé
köménymagon krumplin megélj*

*jobbra-balra járd a csárdást
fortyogtasson barna rántás*

*mosolyod mint mosott ingek
bánatodat mindet mindet*

*eltáncolták előlelték
elmulatták el is ölték*

*neked csak a zöldséglevél
nyitott meg a tíz gyertyafény*

*Rádadták a nagyharangot
ásó kapa el is hantolt.*

Alkuszom apámmal

Temetésekor

Apám áll a mindenségben. Fénylő
könyökű kabátból egy rántással
végvásznat hasít, hogy kiskabát
legyen nekem kopott zubbonyából.

Apám kiosztja jussomat, iramló
éveim nyakára széles hámot
hajít, nyugodj végre, rakoncántlan,
maradj már, ne dobogj, ne kapálj,
ne szántsá lábbal az egek tornácát,

sok tányér leves, mit meg nem kaptál,
sok szelet kenyér, mit meg nem ettél,
nesze, itt van.

Széttépett kabátok,
új életre összeállt ruhák,
hagyjatok el, hagyjatok el engem,
apámba kell öltözködnöm immár,
édesapámba kell öltözködnöm immár.

Episztola barátomhoz, hívőkhöz és magamhoz

(részlet)

..... mint valami kozmosz-útra
úgy szállt föl a hívők népe, startolva a futballpályán
keringve a kupolában – két oldalt, mint jelzőfények,
jegenyefák hóféhéren folytak egybe, míg az ének
magát mind följebb csavarta, mint lobogó fényes fáklya,
mint egy tűzcsóvás úrhajó, mint egy földig-szárnyú angyal
(bennem azért képzeletben két csámpás mezítláb-talppal)
elzúgott, suhogott, dörgött, mint egy szép cső kukorica,
pattogott ki csutkáján sok nagy fodorvirágos magva,
hogy az egész Magyarország elfért boldogan alatta,
s mint az izmos hópihéket, kevergette úgy az ének
maga körül a holtakat, sistergő sok tiszta lélek
sodródott az úrhajóval, mint a csillagocska lángok,
halva született kisleányok, elsőáldozó kisleányok,
s férjek, kiket ló megrúgott, tó ölt, szálfa hátba vágott,
szekér kiket elragadott, asszony kiket kitagadott,
amikor a dűlős után reszketegen, mint az árnyak,
visszajöttek, botorkáltak, szalmán hátul meg is háltak,
ott repültek, sziporkáztak, mint egy csillagzó virághad,
piros pendelyes magzatok, édesapát sosem láttak,
mellettük, mint sugár-orkán, zöldes-szürkés arcú szüzek,
menyasszonynak öltöztek, ujjukba gyöngyöt fűztek,
hústalan szájon huhogva, az orgonasípok odva
rájuk ismert, s ott szálltak mind, keveregve, kavargva...

Mandulás vers

*Ne hagyj keménynek lenni, szélben lengni,
mint nyirkos, csonka ágat a kert, a ház alatt,
terítsd rám szálló szoknyák selymét,
s meg ne alázzalak.*

*Fényben keringő gyöngygombos blúzt, inget,
combodról hámló harisnyát is, óriás-
kígyót, mely comközedig elnyelt,
s kifejtlek belőle, légy csak más, légy annyi más,*

*legyél mandulaízű szellő, hol fogaid közül
mint kerítés fokai közt a kert ígérete,
majd üdvözöl
az első mandulavirág, az első örület,*

*az első gyümölcsfa, mely kihívó hófehéren
áll az oldalon, elkiáltani
hogy mennyi kék forog örömében,
megváltani*

*a komor kedvet, zárjon az éggel össze,
e bejárható élet, a hitem,
hulltam máskor is virágközőkbe,
nincs mit veszítenem.*

KONCZEK JÓZSEF (1942. február 14., Magyarnádor) az ELTE Bölcsészettudományi Karán magyar–oroszlakon végzett, az Eötvös Kollégiumban lakott. Pomázon él. 1994-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjével tüntették ki.

Kötetei: *Galambok, galambok a történelemben*. Bp. ELTE Közművelődési Titkársága, 1984. 76 o.; *Költői episztola (tiszteelve Arany Jánost) Szalontai Mihályhoz, magamhoz és hívókhöz zárójelekkel és utóirattal*. Salgótarján, Balassi Bálint Megyei Könyvtár, 1986. 29 o.; *Egy szó*. Versek. Salgótarján, Nógrád megyei Tanács Művelődésügyi Osztálya, 1987. 127 o. (Palóc könyvek); *Damó*. Elbeszélések. Bp. Masszi, 2001. 110 o.; *A tájjal maradtam* (2006); *Formáért sávargó*. Versek 2008. Bp. Hét Krajcár, 2008. 149 o.; *Az okos számár. Fanyar mesék a jó öreg Aesopus nyomán fiatal demokráciánkról*. Bp. Hungarovox, 2008. 62 o.